

dende med Hensyn til Spørgsmaalet. Jeg tror altsaa, at det ikke vilde være rigtigt, om jeg, fordi jeg tilfældigvis har en Erinding om dette Spørgsmaal, som egentlig ikke kunde ventes, da Sagen ikke vedkommer mig, i dette Dieblit gif nærmere ind derpaa.

Fischer: Saaledes som den høitærede Finantsminister nu har stillet sig, er jeg ganske enig med ham, og det følger da ogsaa deraf, at jeg ikke har fremsat noget Ændringsforslag. Ved nærværende Finantslovs Behandling ønsker jeg ikke Spørgsmaalet afgjort, men jeg har ogsaa tilladt mig at sige, at jeg bragte Sagen frem, fordi jeg ønskede at gjøre den til Gjenstand for nærmere Overveielse. Nu er der ganske vist den Udvei, som den høitærede Finantsminister i sit første Foredrag paapegede, at vedkommende Embedsmand kunne ty til Domstolene. Men det er netop en af de Grunde, hvorfor jeg har draget Spørgsmaalet frem, at jeg mener, at det er meget ubehøveligt, at man skal give begrundet Anledning til, at Embedsmænd søge Domstolenes Hjælp overfor Ministeriet som den, der skal varetage deres Interesse, og overfor den bevilgende Myndighed. Jeg vil derfor paany bede, at man tager Sagen under Overveielse, og mulig fjerner Anledningen til en ny Sag anlagt af en Embedsmand mod Ministeriet, thi det er ikke heldigt, at saadanne Sager opstaa.

Finantsministeren: Jeg ser ikke noget Uheldigt deri. Det er Noget, som i mange Tilfælde ligefrem ligger med Nødvendighed i Forholdene. Naar tvivlsomme Spørgsmaal af denne Natur fremkomme, og de finde en vis Afgjærelse paa Finantsloven, saa ser jeg virkelig ikke, hvad Uheldigt der kan siges at ligge deri, at den Tvivl, som er tilstede, bringes frem for Domstolene, for saa vidt saadant kan ske. Det kan snarere efter min personlige Mening være uheldigt, dersom en saadan Afgjærelsesmaade er udelukket, hvilket jo ikke saa sjældent er Tilfældet; men at der i Rønningsspørgsmaal kan opstaa forskellige Meninger, er jo Noget, som ikke kan undre — Enhver veed, at der ved Retsreglers Anvendelse let kan opstaa Tvivl — og jeg ser da for min Person ikke noget særlt Uheldigt i, at en saadan Tvivl med Hensyn til Retsreglerne og altsaa ogsaa med Hensyn til Finantsloven i mødende Tilfælde kan blive afgjort ved Domstolene. Evertimod synes mig, at det, naar Alt kommer til Alt, kan være en ret heldig Afgjærelsesmaade.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

§ 19: Til Indenrigsministeriet bevilges nedenstaende 639,024 Rd. 33 ø. vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.

§ 20: Justitsministeriet fattes derpaa under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

§ 20: Til Justitsministeriet bevilges nedenstaende 1,103,177 Rd. 20 ø.

vedtoges enstemmig med 45 Stemmer.

§ 21: Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet fattes derpaa under Forhandling.

Fischer: Udgiften ved Kommunitetet har i denne Samling tildraget sig en vis Opmærksomhed derved, at man i det andet Thing har flyttet om med nogle Beløb, hvis Udredelse tidligere var paalagt Kommunitetet. Jeg tror ogsaa, at der kan være Anledning til at dvæle noget ved Udgifterne under dette Institut; thi det kan jo vist nok være tvivlsomt, om det ikke med nogen Jøie kan siges, at de Udgifter, som i den senere Tid have været afholdte af Kommunitetets Indtægter, ikke ganske falde ind under den Bestemmelse, som dette Institut har. Det vil jo være i de Herrer's Erinding, at dette Institut for ikke lang Tid siden har udredet med et rundt Tal 150,000 Rd. til Opførelse af det naturhistoriske Museum, og det vil ligeledes være i Erinding, at det var paatænkt, at det samme Institut skulde dække Udgifterne ved den botaniske Haves Flytning fra dens ældre Plads til en ny Plads og samtidig dermed Udgifterne ved Havnens Udvidelse. Jeg vil ingenlunde negte, at det er en god Anvendelse af Pengene, naar man bruger dem til at bygge et naturhistorisk Museum for — hvorved jeg dog paa ingen Maade vil have sagt, at det er et godt Museum, som vi have faaet for Pengene — og til en Udvidelse af den botaniske Have, men det er aabenbart, at der med Jøie kan reises det Spørgsmaal, om man har holdt sig strengt indenfor de ved Institutets Fundats afstufte Grændser, naar man bruger Pengene paa denne Maade. Det er ikke fordi Institutet ikke skulde have Naad til at afholde Udgifterne, at der kan gjøres nogen Indsigelse, thi naar man ser efter, hvor stor dets Kapitalformue var i 1849 og sammenligner den med Kapitalformuen efter sidste Regnskab, saa vil man til Trods for de store Udgifter som ere afholdte i de nævnte Aar ogsaa til andre Formaal, finde, at Formuen er steget fra 3 a 400,000 Rd. til 11 a 1200,000 Rd., altsaa meget betydeligt, men jeg henleder Opmærksomheden paa dette Institut, fordi jeg tror, at der er god Jøie til at tage under Overveielse, om der ikke er Anledning til at udvide Institutets Virksomhed nærmest i den Land, som maa antages at have ligget til Grund for dets Stiftelse. Jeg vil da først gjøre opmærksom paa, at den Understøttelse, som nu gives de Studerende, vel i de senere Aar er voget noget, men paa ingen Maade i For-